

Nu lyser himlens stjerner,
og Himmeriges hjørner
utallige som sand
sig over øjet hvælver,
mens stjernerne selv skælver
så små i Himmeriges hånd.

De lette skyer driver
henover vore haver
som tiden vejres hen,
sit øje månen lukker,
mens du i søvne sukker
og beder den usagte bøn.

I Himmerige lever
vi nu og sover over
og vågner af en drøm
med mindet om en glæde,
selv om vi her må græde
ved mindet om Jerusalem.

I Himmerige viser
du os, hvordan du løser
den gåde dyb og klar,
at Himmeriges under
i Himmerige bunder,
om vi på Himmerige tror.

Det kaster her sin skygge
i nogle øjeblikke,
hvor hejren stille står
ved åens højre side
og lyser med sin hvide
hals op i Himmerige her.

O Jesus, al min glæde,
lad mine læber bede
med dig og lad det gå
mig, som det dig behager,
indtil du selv mig tager
hjem. Lad i alt din vilje ske!

Jeg ser de sorte huller
igennem mine briller
med overgange i,
jo ældre hånden bliver,
des smukkere den skriver,
så vi kan Himmerige se.